

HOOFDSTUK 25.

Ze was omringd door manshoge spiegels waarin ze haar eigen reflectie kon zien, tientallen reflecties van haarzelf in haar spijkerbroek, sneakers en T-shirt. In haar hand droeg ze haar camera losjes aan de riem die normaal om haar hals zat. Op de grond hing een mist die tot aan haar knieën reikte. Ze had geen idee welke kant ze op moest. Al die spiegels werkten desoriënterend. Ze hoorde Moira om hulp roepen ergens vanuit de doolhof en probeerde wanhopig te bepalen waarvandaan het geluid kwam. Ze liep in wat ze dacht dat het de goede richting was en ging de hoek om. Meer spiegels. Overal spiegels. Wat had ze een hekel aan doolhoven met spiegels. In de verte hoorde ze het sonore stemgeluid van Lucas.

“Waar zijn jullie? Ik kan je niet beschermen als ik niet weet waar jullie zijn.”

Ze hoorde ook de stem van Norma, waarin ze paniek kon ontwaren. Ze hoorde Nadia huilen en een andere stem die ze niet kende die Moira riep. Vlakbij, vanachter de spiegels, hoorde ze een stem die van Antonio moest zijn. Hij lachte, een duivelse lach vol plezier. Ze liep door, sloeg weer een hoek om. Nog meer spiegels met daarin haar reflectie. Ze begon steeds harder te lopen, bang dat ze te laat zou zijn. Bocht na bocht, gang na gang, reflectie op reflectie. Toen zag ze in een spiegel aan het eind van de gang een spiegelbeeld dat niet het hare was. Ze snelde die kant op en botste tegen een spiegel aan, die onmiddellijk een spinnenweb van barsten vertoonde.

De stem van Antonio siste in haar oor. “Je bent geen partij voor mij, jij zielig excuus van een vrouw. Je bent te oud, te dik, te bang.”

“Ik krijg je wel, wacht maar,” hijgde ze.

Zijn hatelijke lach galmde in haar hoofd. “Waarom spring je niet in een afgrond of verdrink jezelf in de golven. Tegen de tijd dat ik met je klaar ben zul je wensen dat je nooit geboren was. Je bent geen held. Je bent een lafaard, altijd al geweest.”

“Jij weet niets over mij,” hijgde ze terwijl ze weer een hoek omliep.

“O nee? Het is heel interessant anders, hier in je hoofd. Maar je begint me zo langzamerhand te vervelen. Genoeg gespeeld. Maak er zelf maar een eind aan, nu je het nog kunt. Ik ga je leven tot een hel maken, tot je je overgeeft. En ik ga genieten van iedere seconde. Maar eerst je vriendinnetje, denk ik. Ik zie daar mogelijkheden. De dochter van mijn oude vriendin? Dat is een bonus. Het is geweldig om mij te zijn.”

Ze hoorde Moira gillen en zette het op een lopen. En liep prompt weer tegen een spiegel aan, die dit keer volledig aan scherven ging. Toen keek ze naar haar camera en begon ermee de spiegels te bewerken, die verbazend makkelijk stuk gingen. De stem van Moira klonk ineens een stuk dichterbij.

“Moira, hou vol. Ik kom eraan,” riep ze en sloeg weer een spiegel stuk. De spiegel sprong in miljoenen scherven uit elkaar en ineens was ze buiten de doolhof. Ze zag Moira in haar nieuwe rode japon. Ze stond aan de rand van een afgrond. Diep in de verte glinsterden de golven en boven hen schenen ontelbaar veel sterren rond een

bloedrode maan. Achter Moira zag ze de figuur van een man. "Antonio!" Het kwam er uit als een zucht, haast onhoorbaar.

Hij draaide zijn hoofd haar kant op en zijn zwarte ogen keken haar tartend aan. "Red haar dan, als je kan. Maar dat kun je niet. Je bent zwak. Je bent een waardeloze vriendin."

Ze begon te rennen, maar ze kwam maar niet dichterbij. Ze kon Moira horen gillen. Het ging door merg en been.

Weer lachte de moordenaar zijn satanische lach. "Daar ga je Moira, meisje van me. Je zocht je zuster toch? Ik zal jullie herenigen. Je kunt voor altijd samen zijn, dankzij mij." Hij zette zijn handen tegen haar schouders. "Kom je nog, Claudia? Het feestje is bijna voorbij."

Waarom kwam ze niet vooruit? Het leek alsof haar benen van lood waren.

"Dan niet. Hoppa!" Hij duwde en Moira viel voorover, de afgrond in.

"Neeeee, Moira, neeeeeee!" Huilend viel ze neer op de rand. Ze zag Moira's lichaam tuimelend steeds kleiner worden.

"Jouw beurt." Antonio kwam met razende snelheid op haar af. Ze probeerde op te staan, maar verloor haar evenwicht en voelde de afgrond aan haar trekken. "Sterf, kreng!" Hij pakte haar bij haar schouders en hield zijn duivelse gezicht vlak bij het hare. Uit zijn ogen kwam een rode gloed. Weer hoorde ze die vreselijke lach. Toen liet hij haar los. "Jou hoef ik niet te duwen. Ik blaas je als een stofje over de rand. Zo weinig stel je voor."

Hij ademde in en blies...

Ze schoot gillend overeind in haar bed. Haar hart ging als een razende tekeer en ze was doornat van het zweet. Ze haalde diep adem in een poging rustig te worden. Het was maar een droom, zei ze tegen zichzelf. Een nachtmerrie. Maar mijn god, het voelde alsof het echt was. Ze had nog nooit zo levendig gedroomd. Ze stapte uit bed en wankelde naar de deur. Licht, ik heb licht nodig, dacht ze. Met bevende handen drukte ze op de schakelaar. In de keuken schonk ze zich een glas water in en dronk het in één teug leeg. Moira, ik moet Moira bellen, dacht ze. Moira is in gevaar. Ze vond haar tas en pakte haar telefoon. Het kostte haar drie pogingen Moira's nummer te bellen. Op van de zenuwen luisterde ze hoe de telefoon overging.

"Hallo?" De slaperige stem van haar vriendin zorgde voor een enorme zucht van verlichting. Ze had zich niet eens gerealiseerd dat ze al die tijd haar adem had ingehouden. Ze zakte neer op de keukenstoel. "Hallo? Claudia? Wat is er? Het is drie uur in de morgen!" Claudia had geen idee hoe laat het was. "Ik heb een vreselijke nachtmerrie gehad." Haar stem klonk haar vreemd in de oren.

"Wat erg! Wil je dat ik kom?"

"Nee, het gaat wel weer." Claudia zuchtte. "Ik wilde alleen zeker weten dat alles goed met je was. Moira, ik denk dat je in gevaar bent. Iemand wil je vermoorden."

"Heb je dat gedroomd?"

"Ja, en ik kon hem niet tegenhouden. Ik probeerde het uit alle macht, maar hij lachte me uit en..."

“Dat is met recht een nachtmerrie.” Moira klonk niet langer slaperig. “Weet je zeker dat je niet wilt dat ik kom?”

“Ja, ik weet het zeker.” Ze wist het helemaal niet zeker. Ze wist niets zeker, behalve dat zij bang was voor haar vriendin. “Maar Moira, doe me een plezier en pas op. Het was misschien maar een droom, maar de wereld is al weken niet wat hij was. Ik zie doden. Wie zou me niet voor gek verslijten? Stel dat het niet alleen maar een droom was? Stel dat je echt gevaar loopt? Wil je alsjeblieft voorzichtig zijn?”

“Dat beloof ik. Probeer nog wat te slapen. Morgen is de dag waarop we al zolang wachten. Je moet goed uitgerust zijn voor morgen. Maak je om mij geen zorgen. Ik heb goede sloten en als ik iets verdachts zie, hoor of voel, bel ik je meteen.”

Toen de verbinding verbroken was staarde ze naar de telefoon in haar handen. Slapen? Ze kon zich niet voorstellen dat ze de slaap nog kon vatten. Claudia maakte een vertrouwd glas warme melk en ging weer aan de keukentafel zitten. Het was maar een droom. Er was niets aan de hand met Moira. Ze probeerde zichzelf gerust te stellen, maar dat lukte maar half. In gedachten herleefde ze haar droom en prentte hem goed in haar geheugen. Stel dat haar onderbewuste haar iets had willen vertellen, afgezien van het gevaar dat Moira mogelijk liep, dan moest ze deze droom goed onthouden en op zich in laten werken, tot er een lampje ging branden. Ze kon de duivelse lach nog steeds horen als een echo in haar hoofd. De woorden die zeiden dat ze waardeloos was, een pluisje dat hij zo weg kon blazen. Een lachertje. Hoe kon ze zelfs maar denken dat hij te verslaan was? Hoe versla je een geest? Ze had geen idee. Langzaam dronk ze haar melk en daarna nog een beker terwijl het buiten licht begon te worden. Toen ze buiten een vrachtwagen hoorde rijden kwam ze tot zichzelf, alsof ze in een trance had gezeten. Hoeveel uren had ze aan de tafel gezeten? Het was inmiddels licht. Haar telefoon zei haar dat het al zes uur was geweest. Ze kon het beste proberen nog een paar uurtjes te slapen, al was ze bang weer te gaan dromen. Ze stond op, liep naar de slaapkamer en stapte in haar bed. Ze sloot haar ogen en viel in een diepe slaap zonder dromen.